

DIA DE PASQUA
Homilia del P. Josep M. Soler, Abat de Montserrat
23 de març de 2008

Germans i germanes estimats en la joia pasqual: Divendres Sant érem invitats a mirar *el qui han traspassat* (Jo 19, 37). L'evangelista sant Joan ens testimoniava solemnement que del costat traspassat de Jesús n'havia brollat *sang i aigua*. Ara a la llum de Pasqua i batejats com som, podem dir que, amb els ulls de la fe, "hem vist" la vida que brollava d'aquell costat obert. Per això hem pogut cantar mentre rebíem l'aspersió que recordava el nostre baptisme: "hem vist que naixia una font d'aigua del costat dret del santuari". Amb aquestes paraules, la litúrgia evocava el costat *traspassat* de Jesús i un text del profeta Ezequiel que parla del doll d'aigua que havia de sortir del costat dret del santuari del temple de Jerusalem, i que seria portador de vida arreu on arribés. El simbolisme és molt fort i impressiona a qui coneix la geografia d'aquell indret, perquè el profeta diu que aquesta aigua transformarà el desert de Judà en un verger i la Mar Morta en un llac d'aigua dolça ple de peixos (cf. Ez 47, 1-2.9). Amb aquestes imatges Ezequiel vol anunciar que Déu farà renéixer el seu poble, li traurà la set i li donarà vida abundosa fins al punt que serà com un nou Paradís (cf. Gn 2, 9-14).

L'evangeli de sant Joan veu aquesta profecia acomplerta en Jesucrist. El seu cos és el nou temple de Déu (cf. Jo 2,21); el lloc de la presència i de la manifestació de Déu enmig de la humanitat. D'aquest temple nou i definitiu, clavat a la creu, en brollà *sang i aigua* quan *un dels soldats li travessà el costat amb una llança* (Jo 19, 34). L'evangelista en dóna testimoniatge solemnement; ho sentíem el Divendres Sant. El costat dret de Jesús, és, doncs, la font d'on brolla l'aigua vivificadora. Però, no es tracta d'una aigua natural. L'evangelista ens invita a anar més enllà del simple fet físic del costat traspassat, tal com el podria explicar la medecina, i a fer-ne una lectura de fe a partir de la Paraula bíblica. Aquesta aigua és l'Esperit (cf. Jo 7, 37-39) i sacia la set del cor humà; la set de coneixement i de salvació; la set de vida per sempre. I la sacia d'una manera definitiva: *qui begui d'aquesta aigua mai més no tindrà set*, diu encara l'evangelista (Jo 4, 14). Aquesta aigua espiritual que brolla del Crist és donada per l'Església per mitjà de la Paraula que anuncia i dels sacraments que celebra.

Avui cantem amb joia aquesta "font d'aigua" que neix "del costat dret del santuari", que és Crist glorificat a la creu, segons la visió tan pasqual de l'evangeli de sant Joan. Els cristians hem rebut fonamentalment aquesta aigua en el baptisme i la confirmació. Per això continuàvem cantant mentre érem aspergits: "tots aquells qui ha tocat aquesta aigua s'han salvat". L'aigua baptismal dóna vida, i ho fa d'una manera definitiva; és una *aigua que raja fins a la vida eterna* (Jo 7, 39). Perquè pel baptisme hem estat incorporats plenament a la salvació que ens atorga l'obra pasqual de Jesucrist. Això no vol dir, però, que sigui una cosa automàtica. Significa que per part de Déu el do és definitiu, que ell no es fa enrere de la gràcia que ens ha donat. Però nosaltres, amb la nostra llibertat, podem fer un bon ús d'aquest do o podem deixar-lo de banda. En la renovació de les nostres promeses baptismals aquesta nit, hem tornat a manifestar davant Déu i davant l'Església la nostra opció ferma de fer-ne un bon ús. Hem tornat a dir que volem acollir la vida nova, la vida segons l'Esperit, que ens atorga cada dia la gràcia baptismal que vàrem rebre i que va ser portada a plenitud per la confirmació. Ho renovàvem encara en començar aquesta Eucaristia amb l'aspersió amb l'aigua beneïda aquesta nit, mentre cantàvem aquest text que estic comentant.

Un text que acaba així: "tots els qui ha tocat aquesta aigua s'han salvat –ho acabo d'esmentar– i diuen: Al·leluia, al·leluia". Segons com, podria sorprendre aquesta

conclusió. Però és molt profunda. Cal que tinguem present que l'Al·leluia, segons el llibre de l'Apocalipsi (19, 1-8), és el càntic de la gran multitud dels redimits. Els qui hem rebut l'aigua del baptisme, fruit pasqual del costat obert del Crist, lloem Déu pel perdó i per la salvació que ens atorga. A partir d'aquest càntic de l'Apocalipsi, que l'Església cantarà a vespres, podríem expressar la mateixa realitat amb una altra imatge: L'Al·leluia és el cant de l'Esposa –l'Església, el Poble dels batejats–. Canta l'Al·leluia perquè, rentada en la sang de l'Anyell, Jesucrist, i purificada *amb el bany de l'aigua, acompanyat de la Paraula* (Ef 5, 25), *ja està engalanada* (Ap 19, 7) amb els sagraments pasquals. Avui Jesucrist es complau amb la nova fillada de batejats i amb tots els qui “separats dels vicis i de la foscor del pecat” (cf. Exultet) hem renovat la nostra adhesió a ell. I tots els batejats ens complaem amb ell i amb ell lloem el Pare cantant l'Al·leluia.

El fet d'haver estat incorporats a la Pasqua del Crist pel baptisme, ens porta a estrènyer els nostres lligams fraterns amb els germans en la fe d'arreu del món i a fer entrar tota la humanitat –també els no batejats– en aquest corrent d'amor que ha inaugurat el Crist. Per això en aquesta Pasqua ens volem solidaris de tota la humanitat. En la impossibilitat, però, d'oferir una ajuda material a tothom, en aquests dies sants hem pensat prestar una atenció concreta a la tasca que, gestionada des de Barcelona, les GG. Dominiques de la Presentació duen a terme a l'Iraq i entre els refugiats iraquians de Jordània.

Amb l'aspersió de l'aigua acompanyada del cant de l'antífona que he comentat breument, hem expressat el nucli salvador de la Pasqua i la nostra incorporació a ella per mitjà del baptisme. Així hem renovat la nostra adhesió a Jesucrist i la vocació que ens ha donat dins l'Església. Per això avui no sols lloem Déu i ens alegrem per la Resurrecció del Senyor sinó també per la nostra incorporació a ell com a membres del nou Poble de Déu. El Poble reial, profètic i sacerdotal convidat a la taula del Crist.